

În zilele următoare, ornicul nenorocit mi-a devenit tovarăș nedespărțit. Îl luam peste tot cu mine și chiar dormeam cu el sub pernă, căci mă temeam ca nu cumva să fie găsit și să fiu întrebat de unde îl luasem. N-aș fi știut ce să spun. „Fiindcă nu l-ai găsit, ci l-ai furat“, îmi șoptea un glas acuzator. „Termenul tehnic e *furt și violare de domiciliu*“, adăuga glasul care, ciudat, semăna suspect cu al celui ce dubla vocea lui Perry Mason.

Noapte de noapte, așteptam răbdător să adoarmă toți colegii și să-mi privesc comoara. De cum se instala liniștea, cercetam ceasornicul la lumina lanternei. Nicio vinovăție de pe lume nu mi-ar fi putut slăbi fascinația trezită de prada primei mele aventuri din „crima dezorganizată“. Ornicul era greu și părea din aur masiv. Sfera de cristal spartă ducea cu gândul la o lovitură ori căzătură. Am presupus că impactul îi distrusese mecanismul și împietrise acele pe vecie la șase și douăzeci și trei. Pe dosul lui puteam citi:

Pentru Germán, în care glăsuiește lumina.

K.A.

19.01.1964

Mi s-a năzărit că ceasornicul valora, probabil, o avere, iar remușcărilor n-au întârziat. Vorbele gravate mă făceau să mă simt ca un hoț de amintiri.

Într-o zi de joi mănjită de ploaie, am decis să-mi împărtășesc secretul cuiva. Cel mai bun prieten pe care îl aveam în internat era un puști nervos, cu ochi pătrunzători, care stăruia să răspundă la sigla JF, deși aceasta avea o legătură prea mică ori inexistentă cu numele lui real. JF avea un suflet de poet eliberator și o minte atât de ascuțită, încât uneori își tăia limba cu ea. Avea un trup debil, și era suficient să menționezi cuvântul „microb” pe o rază de un kilometru pentru ca el să creadă că se molipsise de ceva. Odată, am căutat într-un dicționar cuvântul „ipohondru” și i-am făcut o fotocopie.

— Poate nu știi că biografia ta se află în Dicționarul Academiei Regale, l-am anunțat.

A privit scurt fotocopia și mi-a aruncat o privire-crampon.

— Încearcă să cauți la „i” de la „idiot” și ai să vezi că nu-s singura celebritate, a replicat JF.

În acea zi, în curte, la ora recreației de la amiază, JF și cu mine ne-am strecurat în întunecoasa sală de festivități. Pașii noștri trezeau pe coridorul central ecoul unei sotnii de umbre ce pășeau pe vârfuri. Lumina de culoarea oțelului cădea în două fascicule pe scena prăfuită. Ne-am așezat în poiana de lumină, în fața rândurilor de scaune goale, ce se topeau în beznă. Răpăitul ploii zgâria geamurile de la etajul întâi.

— Ei bine, a răbufnit JF, la ce atâta mister?

Fără să scot vreun cuvânt, am scos ceasornicul și i l-am întins. JF a ridicat din sprâncene și l-a evaluat. L-a prețluit pe îndelete timp de câteva clipe, apoi mi l-a înapoiat cu o privire intrigată.

— Ce părere ai? am întrebat.

— Cred că-i un ceasornic, a replicat JF. Cine mai e și Germán ăsta?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Am început să-i relatez amănunțit aventura pe care o trăisem în urmă cu câteva zile în vila părăginită. JF mi-a ascultat înșiruirea faptelor cu răbdarea și atenția aproape științifice ce-l caracterizau. La sfârșit, a părut să cântărească totul înainte de a-mi împărtăși primele impresii.

— Vrei să zici că l-ai furat, a conchis.

— Nu asta-i chestiunea, am obiectat.

— Ar trebui văzut ce crede acest Germán, a obiectat JF.

— Acest Germán e mort, probabil, de mult, am sugerat, nu prea convins.

JF și-a frecat bărbia.

— Mă întreb ce va spune Codul Penal despre furtul cu premeditare de obiecte personale și ceasornice cu dedicație, a subliniat prietenul meu.

— N-a existat nici premeditare, nici vreun copil mort, am protestat. Totul s-a petrecut brusc, n-am avut vreme să gândesc. Când am observat că ceasornicul era la mine, era deja târziu. Și tu ai fi făcut la fel în locul meu.

— În locul tău, eu aș fi făcut un stop cardiac, a precizat JF, care era omul mai curând al vorbelor decât al acțiunii. Presupunând că aș fi fost atât de nebun încât să intru în vila aceea pe urmele unui motan luciferic. Ar trebui să știi ce tipuri de germenii se pot lua de la o asemenea dihanie.

Am tăcut câteva clipe, ascultând ecoul ploii în depărtare.

— Mă rog, a conchis JF, ce-i făcut e bun făcut. Doar n-ai de gând să te mai întorci acolo, nu-i așa?

Am zâmbit.

— Singur, nu.

Ochii prietenului meu s-au făcut cât cepele.

— A, nu! Nici gând.

Chiar în după-amiaza aceea, la sfârșitul cursurilor, JF și cu mine am șters-o pe ușa de la bucătărie și ne-am

îndreptat spre strada misterioasă ce ducea la micul palat. Pe carosabilul pietruit era plin cu bălți și frunze uscate. Un cer amenințător acoperea orașul. JF era mai palid decât de obicei, căci nu era în apele lui. Vederea cotlo-nului prins în trecut îi strângea stomacul, făcându-i-l cât un testicul. Liniștea era asurzitoare.

— Eu cred că ar fi mai bine să ne întoarcem și s-o ștergem de aici, a murmurat, dând câțiva pași înapoi.

— Nu te purta ca o găină.

— Nu apreciem găinile la justa valoare. Fără ele n-ar fi nici ouă, nici...

Pe neașteptate, un clinchet de clopoțel s-a risipit în vânt. JF a amuțit. Ochii galbeni ai motanului ne priveau. Brusc, a șuierat ca un șarpe și a scos ghearele la noi. Pe spate, blana i s-a zbârlit, iar printre buze i s-au arătat colții ce luaseră viața unei vrăbii cu câteva zile în urmă. În depărtare, un fulger a aprins lumini pe bolta cerească. Am schimbat o privire cu JF.

Peste cincisprezece minute, stăteam pe o bancă lângă iazul din claustrul internatului. Ceasornicul era tot la mine în buzunar. Mai greu ca niciodată.

Și acolo a rămas tot restul săptămânii, până sâmbătă în zori. Când dădea să se crape de ziuă, m-am trezit cu vaga senzație că visasem vocea din gramofon. Dincolo de fereastră, Barcelona se aprindea pe o pânză cu umbre de un roșu intens, o pădure de antene și acoperișuri-terasă. Am sărit din pat și am căutat blestematul de ceas care îmi fermecase viața în ultimele zile. Ne-am privit unul pe altul. În sfârșit, gata să înfrunt misiuni absurde, am decis să pun capăt situației. Aveam să-l dau înapoi.

M-am îmbrăcat în tăcere și am traversat în vârful picioarelor coridorul întunecos de la etajul patru. Nimeni

n-avea să-mi observe absența până la zece ori unsprezece dimineața. La ora aceea speram să fiu înapoi.

Afară, străzile zăceau sub tulburea mantie purpurie ce învăluie zorii în Barcelona. Am coborât până în strada Margenat. Cartierul Sarriá se deștepta în jurul meu. Norii îl pieptăneau de la mici înălțimi, captând primele lumini din haloul auriu. Fațadele caselor se desenau printre fisurile negurii și frunzele uscate ce zburau la voia întâmplării.

N-am întârziat să dau de acea stradă. M-am oprit o clipă pentru a sorbi tăcerea, pacea ciudată ce domnea în acel colț pierdut al orașului. Începeam să simt că lumea se oprise odată cu ornicul pe care îl purtam în buzunar, când am auzit un sunet în spatele meu.

M-am întors și am asistat la o imagine de vis.